

РЕШЕНИЕ

№ 21556

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2574**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на А. Ф., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет1, ап.43, срещу Заповед № 3-2768 от 15.10.2024 г. на председателя на ДАНС, с която на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на заповедта поради липса на мотиви, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Оспорва твърденията на административния орган, че поведението му представлява заплаха за националната сигурност на Република България.

Ответникът председател на Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) оспорва жалбата чрез юрк. П.. Подробни съображения излага в писмени бележки от 02.06.2025г.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Съобщение № 8177р-2616 от 02.02.2025 г. (л.27), че на 02.02.2025 г., около 20:00 ч., на ГКПП Аерогара С., Терминал 1, в салон пристигане зона „Шенген“, в изпълнение на компенсиращи мерки е извършена полицейска проверка на гражданина на Л. Amhaz F., [дата на раждане] , паспорт № LR2358617, издаден на 25.10.2021 г. в Л., ЛНЧ [ЕГН], притежаващ разрешение за продължително пребиваване в Република България № RA0322609, издадено на 30.09.2024 г., валидно до 27.09.2025 г. на основание член семейство на български гражданин.

Притежава и разрешение за пребиваване във Франция № G6NW6F9VM, валидно до 15.11.2028г.

При справка в ИИС-ИД е установено, че лицето протича по:

- категория "Z", сист. №[ЕИК], на основание чл.42з, ал.1, т.1, във връзка с чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, служба инициатор: ДАНС, дата на залагане 15.10.2024 г.;

- хит - съвпадение на данните на проверяваното лице, въведен сигнал в ШИС - дискретно наблюдение по чл. 36 (4) от Решение 2007/533 на Съвета на ЕС - лице на дискретно наблюдение по национална сигурност, със шенгенски идентификационен № BG 0000005704294 0000 01, държава въвела сигнала — България, дата на валидност: 11.02.2025 г.

При изготвена експертна справка № 113/02.02.2025 г. е констатирано, че паспорт № LR2358617, издаден на 25.10.2021 г. от Л. на името на Amhaz F., [дата на раждане] , разрешение за продължително пребиваване в Р. България № RA0322609, изд. на 30.09.2024 г., валидно до 27.09.2025 г. и разрешение за пребиваване във Франция № G6NW6F9VM, валидно до 15.11.2028 г. са истински, както и, че приносителят е идентичен със снимката на лицето от документите.

С оспорената Заповед Заповед № 3-2768 от 15.10.2024 г. на председателя на ДАНС, на А. Ф., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“. С позоваване на Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г. в мотивите на акта е посочено, че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държавата.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя на 02.02.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена директно в АССГ на 14.02.2025 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46, ал.1 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, изрично посочен в разпоредбата на чл.44, ал.1 ЗЧРБ, и в установената форма.

По силата на чл. 4, ал. 1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (ЗДАНС), Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Съгласно т. 11 и т. 14 на чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС, компетентността на агенцията е в областта на защита на националната сигурност от посегателства, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, и посегателства свързани с миграционни процеси. В изпълнение на тези задачи ДАНС извършва контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците. За ефективното осъществяване на контрола, с разпоредбите на чл. 41, ал. 2 от ЗДАНС и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ законодателят изрично е възложил на председателя на ДАНС правомощието по налагане на принудителни административни мерки (ПАМ). Те се прилагат спрямо чужденци, чиято дейност може да има негативно отражение върху националната сигурност, с каквито съображения е мотивиран оспореният акт.

Разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от ЗЧРБ предписва задължение да не се посочват фактическите основания при издаване на определени видове заповеди по Глава пета, Раздел I, сред които е и

процесната. Мотивите на обжалваната Заповед № 3-2768 от 15.10.2024 г. следва да се считат за допълнени с фактическите основания, съдържащи се в Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г., на които се е позовал административният орган, издавайки оспорения административен акт. В този смисъл, непротиворечива и последователна е съдебната практика (в съответствие с ТР № 16/75 г. на ВС, ОСГК), че мотивите могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. По аргумент от по-силното основание от чл.46, ал.3 от ЗЧРБ, след като в самата заповед е допустимо да не се посочат фактическите основания за издаването ѝ, то несъобщаването на засегнатото лице на фактическите основания, съдържащи се в Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г., не съставлява съществено процесуално нарушение, нито води до немотивираност на акта, както неправилно поддържа жалбоподателят. Ирелевантни към законосъобразността на акта са оплакванията в жалбата, че при връчването му на засегнатото лице не са обяснени мотивите на акта, нито какви са последиците от него. Правата на чуждият гражданин са охранени чрез връчването на засягащия го акт, когато той се е запознал с неговите правни и фактически основания. Законът не урежда специално изискване за разясняване на съдържанието или последиците на акта. За пълнота следва да се отбележи, че връчването на акта е относимо единствено към упражняване на правото на оспорване в преклузивния срок, който в случая е спазен, което също е индиция, че правото на защита на лицето не е накърнено. Според Съобщение № 8177р-2616 от 02.02.2025 г. (л.27) документите на лицето са изети при пристигането му на 02.02.2025 г., около 20:00 ч., на ГКПП Аерогара С., поради което е неоснователна защитната му теза, че не е разбрал характера на наложената му ПАМ.

По изложените данни съдът приема, че липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл, при съобразяване на разпоредбата на чл.34, ал.4 от АПК. Както се посочи, в конкретния случай, фактът на връчване на заповедта е удостоверен със саморъчния подпис на лицето (л. 13 от делото), а правото на обжалване е упражнено в срок.

Легално определение на понятието "Национална сигурност" се съдържа в т. 1 на § 1 от ДП на ЗДАНС, вр. чл.2 от ЗУФСЗНС, според която: "Национална сигурност" е динамично състояние на обществото, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите, основните права и свободи на гражданите, устойчивото икономическо развитие и благосъстоянието на населението, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. В т. 2 на същия параграф е въведено легално определение на понятието "Посегателство срещу националната сигурност" - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България. С разпоредбата на т. 14, б. "д" на § 1 на ДР на ЗЗКИ е посочено, че "Интереси на Република България, свързани с националната сигурност" са гарантирането на суверенитета и териториалната цялост и защитата на конституционно установения ред в държавата, включително разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" е специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност. По силата на чл. 4, ал. 2 от ЗДАНС, Агенцията самостоятелно или съвместно с други държавни органи извършва контраразузнавателна дейност за наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност, а с нормата на чл. 5 от ЗДАНС, на ДАНС е

възложено да организира и провежда оперативно-издирвателна и оперативно-техническа дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на този закон. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 3 от ЗДАНС Агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява възложените със ЗДАНС дейности чрез своите органи, чиито правомощия са разписани в чл. 123, ал. 2 от ЗДАНС.

Съдът дава вяра на информацията, събрана от компетентния за това национален орган – ДАНС. Не приема, че се касае за „непроверени“ данни, както поддържа жалбоподателят, тъй като в класифицирания том по делото се съдържат извадки от няколко доклада. Освен извадка от Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г., на който е направено позоваване в оспорената заповед, от ответника са приложени и извадки от други доклади, постъпили в АССГ с рег. № RB 202001-001-03/ПИ-6-49 от 12.05.2025 г., които потвърждават данните по доклада от 15.10.2024 г. Дължим е извод, че спрямо А. Ф., гражданин на Л., [дата на раждане], е доказана материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл.42з, ал.1, т.1, във вр. с чл. 10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Изнесените данни на л.9 - л.12 от приложената извадка от Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г. са указание, че ПАМ е наложена след като е съобразено индивидуалното положение на чуждия гражданин. Въз основа на тях може да се направи обоснован извод, че жалбоподателят представлява реален риск за националната сигурност.

За прилагане на ПАМ на основание чл. 42з от ЗЧРБ, за компетентния административен орган е достатъчно наличие на данни, обосноваващи извода, че лицето с действията си може да постави в опасност сигурността на страната. Административният орган е извършил преценка на фактическите обстоятелства по случая на чуждия гражданин, която преценка попада в неговата компетентност в сферата на защитата на националната сигурност. Тази преценка е мотивирана с конкретни факти, които позволяват на съда да извърши контрол за законосъобразност на наложената мярка, при пълно съответствие на изнесените факти с общоизвестните такива относно държавата на произход на лицето.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че процесната заповед е издадена при наличие на визираните в хипотезата на правната норма на чл.42, ал.1, т.2, вр. чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, предпоставки.

Издаденият административен акт е съобразен и с принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6, ал. 2 и, ал. 5 АПК, съгласно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, като административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Конкретно проявление на този основен принцип в административния процес се съдържа в разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Цитираните норми изискват при налагане на мярка от вида на процесната, компетентните органи да отчетат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Намесата в правото на личен живот на чуждия гражданин е в съответствие със закона и е пропорционална на преследваната цел – да не се допусне присъствие в страната на чужденец, за когото съществуват данни, че принадлежи и симпатизира на терористични и екстремистки организации, и който с действията си може да постави в опасност сигурността на българската държава.

Както се посочи, на л.9 - л.12 от приложената извадка от Доклад рег. № Т-6-4797 от 15.10.2024 г. е направена преценка относно личното положение на чуждия гражданин, като е съобразено, че същият пребивава в България от 2021 г., извършва трудова дейност в страната, има регистрирани трудови договори, но същевременно извършва регулярни пътувания до Л. за продължителни периоди, вкл. контактува с ливански граждани. Обосновани при тези данни са изводите на административния орган, че чуждият гражданин не е загубил социални и културни връзки с държавата си на произход. Същият не се намира в производство по ЗУБ и не попада в категорията на „уязвимите лица“ по смисъла на пар.1, т.4б от ДР на ЗЧРБ, поради което не е допуснато нарушение на чл.44, ал.2 от ЗЧРБ. В конкретния случай, при преценка на баланса между визираното индивидуално положение на чуждия гражданин и защитата на националната сигурност, която съставлява особено важен държавен и обществен интерес, приоритет следва да се даде на обществения интерес.

Съдът приема, че с оспорената ПАМ не се накърнява основното право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, според който всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Съгласно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения на това право в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която да е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност, което изискване в случая е изпълнено предвид разпоредбата на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с националната сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалност и да се основават изключително на личното поведение на засегнатото лице, което поведение да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция. Тук е мястото да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Съдът приема, че положението на жалбоподателя е сходно с фактическата обстановка по делото A., C. and B. срещу O. кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот извън България. Очевидно е, че чуждият гражданин често посещава държавата си на произход, при което не съществуват пречки това да се осъществява съвместно със съпругата му.

В заключение, съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ.

Не е допуснато нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката и визирана цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-

необходимото за целта, за която актът се издава. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не е налице възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки, с които да се постига целта на закона съгласно чл.6, ал.3 от АПК. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл.6, ал.2 от АПК превес следва да се даде на последния.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноски, но тъй като разноски не се претендират, поради което такива не се присъждат. Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, Първо отделение, 69-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ф., гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 3-2768 от 15.10.2024 г. на председателя на ДАНС, с която на основание чл.42з, ал.1, т.1, вр. чл.10, ал.1, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: